

I

(Acte legislative)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (UE) 2019/880 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 17 aprilie 2019

privind introducerea și importul bunurilor culturale

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 207 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽¹⁾,

întrucât:

- (1) Având în vedere Concluziile Consiliului din 12 februarie 2016 privind combaterea finanțării terorismului, Comunicarea Comisiei către Parlamentul European și Consiliu din 2 februarie 2016 privind Planul de acțiune pentru consolidarea combaterii finanțării terorismului și Directiva (UE) 2017/541 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾, ar trebui adoptate norme comune privind comerțul cu țările terțe, astfel încât să se asigure protecția eficace împotriva comerțului ilicit cu bunuri culturale, și împotriva pierderii sau a distrugerii acestora, conservarea patrimoniului cultural al umanității, precum și împiedicarea finanțării terorismului și a spălării de bani prin vânzarea bunurilor culturale obținute prin jaf către cumpărători din Uniune.
- (2) Exploatarea popoarelor și a teritoriilor poate duce la comerț ilicit cu bunuri culturale, în special atunci când acest comerț ilicit își are originea în contextul unui conflict armat. În acest sens, prezentul regulament ar trebui să țină seama mai curând de caracteristicile regionale și locale ale popoarelor și teritoriilor decât de valoarea de piață a bunurilor culturale.
- (3) Bunurile culturale sunt parte a patrimoniului cultural și au adesea o importanță culturală, artistică, istorică și științifică majoră. Patrimoniul cultural constituie unul dintre elementele de bază ale civilizației având, printre altele, o valoare simbolică, și fiind parte din memoria culturală a umanității. El îmbogățește viața culturală a tuturor popoarelor și îi unește pe oameni prin memoria comună, cunoaștere și dezvoltarea civilizației. Prin urmare, patrimoniul ar trebui să fie protejat împotriva însușirii ilegale și a jafului. Jefuirea siturilor arheologice a avut loc dintotdeauna, însă în prezent a ajuns la scară industrială și, împreună cu comerțul cu bunurile culturale dezgropate în mod ilegal, sunt infracțiuni grave care provoacă suferințe importante celor afectați în mod direct sau indirect. Comerțul ilicit cu bunuri culturale contribuie, în multe cazuri, la impunerea cu forța a unei omogenizări culturale sau a unei pierderi forțate a identității culturale, în timp ce jefuirea bunurilor culturale duce, printre altele, la dezintegrarea culturilor. Atât timp cât este posibilă implicarea în comerțul lucrativ cu bunuri culturale dezgropate în mod ilegal și obținerea de profit din acestea fără riscuri notabile, aceste săpături și jafuri vor continua. Datorită valorii economice și artistice a bunurilor culturale, pentru acestea există o cerere puternică pe piața internațională. Lipsa unor măsuri legale internaționale puternice și aplicarea ineficientă a oricăror măsuri care există conduce la transferul acestor bunuri către economia subterană. În consecință, Uniunea ar trebui să interzică introducerea pe teritoriul său vamal a bunurilor culturale exportate ilegal din țări terțe, punând un accent

⁽¹⁾ Poziția Parlamentului European din 12 martie 2019 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 9 aprilie 2019.

⁽²⁾ Directiva (UE) 2017/541 a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2017 privind combaterea terorismului și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/475/JAI a Consiliului și de modificare a Deciziei 2005/671/JAI a Consiliului (JO L 88, 31.3.2017, p. 6).

deosebit pe bunurile culturale care provin din țări terțe afectate de conflicte armate, în special atunci când aceste bunuri culturale au fost comercializate în mod ilicit de către organizații teroriste sau alte organizații criminale. Deși această interdicție generală nu ar trebui să presupună controale sistematice, statelor membre ar trebui să li se permită să intervină atunci când primesc informații privind transporturi suspecte și să ia toate măsurile care se impun pentru a intercepta bunurile culturale exportate ilicit.

- (4) Având în vedere normele diferite aplicabile în statele membre în ceea ce privește importul de bunuri culturale pe teritoriul vamal al Uniunii, ar trebui să se ia măsuri în special pentru a garanta că anumite importuri de bunuri culturale fac obiectul unor controale uniforme la intrarea lor pe teritoriul vamal al Uniunii, pe baza proceselor, procedurilor și instrumentelor administrative existente menite să asigure o punere în aplicare uniformă a Regulamentului (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾.
- (5) Protecția bunurilor culturale care sunt considerate tezaur național al statelor membre este deja reglementată de Regulamentul (CE) nr. 116/2009 al Consiliului ⁽⁴⁾ și de Directiva 2014/60/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁵⁾. În consecință, prezentul regulament nu ar trebui să se aplice bunurilor culturale care au fost create sau descoperite pe teritoriul vamal al Uniunii. Normele comune introduse prin prezentul regulament ar trebui să vizeze tratamentul vamal al bunurilor culturale din afara Uniunii care intră pe teritoriul vamal al Uniunii. În scopul prezentului regulament, teritoriul vamal relevant ar trebui să fie teritoriul vamal al Uniunii în momentul importului.
- (6) Măsurile de control care trebuie puse în aplicare în cazul zonelor libere și al așa-numitelor „porturi libere” ar trebui să aibă un domeniu de aplicare cât mai larg cu putință în ceea ce privește regimurile vamale vizate, pentru a preveni eludarea prezentului regulament prin exploatarea zonelor libere respective, care pot fi utilizate pentru proliferarea continuă a comerțului ilicit. Așadar, respectivele măsuri de control ar trebui să vizeze nu numai bunurile culturale puse în liberă circulație, ci și cele plasate sub un regim vamal special. Acest domeniu de aplicare nu ar trebui însă să depășească obiectivul de prevenire a intrării bunurilor culturale exportate ilegal pe teritoriul vamal al Uniunii. În consecință, măsurile de control sistematic ar trebui să excludă tranzitul, incluzând însă punerea în liberă circulație și unele dintre regimurile vamale speciale sub care pot fi plasate bunurile care intră pe teritoriul vamal al Uniunii.
- (7) Multe țări terțe și majoritatea statelor membre sunt familiarizate cu definițiile utilizate în Convenția UNESCO privind mijloacele de interdicție și prevenire a importului, exportului și transferului ilicit de proprietate culturală, semnată la Paris la 14 noiembrie 1970 („Convenția UNESCO din 1970”), la care sunt părți un număr semnificativ de state membre, și în Convenția UNIDROIT privind bunurile culturale furate sau exportate ilegal, semnată la Roma la 24 iunie 1995. Din acest motiv, definițiile utilizate în prezentul regulament sunt bazate pe respectivele definiții.
- (8) Legalitatea exporturilor bunurilor culturale ar trebui examinată în principal pe baza legilor și reglementărilor din țara în care au fost create sau descoperite bunurile culturale respective. Cu toate acestea, pentru a nu împiedica în mod nejustificat comerțul legitim, unei persoane care intenționează să importe bunuri culturale pe teritoriul vamal al Uniunii ar trebui, în anumite cazuri, să i se permită în mod excepțional să prezinte dovezi ale exportului licit dintr-o țară terță diferită, în care s-au aflat bunurile culturale înainte de expedierea lor în Uniune. Această excepție ar trebui să se aplice în cazurile în care țara în care au fost create sau descoperite bunurile culturale nu poate fi stabilită cu precizie sau atunci când exportul bunurilor culturale în cauză a avut loc înainte de intrarea în vigoare a Convenției UNESCO din 1970, mai exact la 24 aprilie 1972. Pentru a preveni eludarea prezentului regulament prin simpla trimitere de bunuri culturale exportate în mod ilegal într-o altă țară terță înainte de importul lor în Uniune, aceste excepții ar trebui să se aplice în situația în care bunurile culturale s-au aflat într-o țară terță pe o perioadă mai mare de cinci ani în alte scopuri decât pentru utilizare temporară, tranzit, reexport sau transbordare. Dacă aceste condiții sunt îndeplinite în cazul mai multor țări, țara relevantă ar trebui să fie ultima dintre aceste țări, înainte de introducerea bunurilor culturale pe teritoriul vamal al Uniunii.
- (9) Articolul 5 din Convenția UNESCO din 1970 solicită statelor care sunt părți la convenție instituirea unui sau mai multor servicii naționale pentru protecția bunurilor culturale împotriva importului, exportului și transferului de proprietate ilicit. Serviciile naționale respective ar trebui dotate cu personal calificat suficient pentru a asigura protecția menționată în conformitate cu această convenție, și pentru a permite colaborarea activă necesară dintre autoritățile competente ale statelor membre care sunt părți la convenție, în materie de securitate și în lupta împotriva importului ilegal de bunuri culturale, în special din zonele afectate de conflictele armate.

⁽³⁾ Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii (JO L 269, 10.10.2013, p. 1).

⁽⁴⁾ Regulamentul (CE) nr. 116/2009 al Consiliului din 18 decembrie 2008 privind exportul bunurilor culturale (JO L 39, 10.2.2009, p. 1).

⁽⁵⁾ Directiva 2014/60/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind restituirea bunurilor culturale care au părăsit ilegal teritoriul unui stat membru și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012 (JO L 159, 28.5.2014, p. 1).

- (10) Pentru a nu împiedica în mod disproportionat comerțul cu bunuri culturale peste frontiera externă a Uniunii, prezentul regulament ar trebui să se aplice numai bunurilor culturale peste o anumită vechime, care este stabilită de prezentul regulament. În plus, este oportun să se stabilească un prag financiar în scopul de a exclude bunurile culturale cu valoare mai mică de la aplicarea condițiilor și procedurilor pentru importul acestora pe teritoriul vamal al Uniunii. Datorită acelor praguri, măsurile prevăzute de prezentul regulament se vor concentra asupra acelor bunuri culturale cu cea mai mare probabilitate de a fi vizate de jefuitori în zonele de conflict, fără a exclude alte bunuri al căror control este necesar pentru a asigura protecția patrimoniului cultural.
- (11) Comerțul ilicit cu bunuri culturale obținute prin jaf a fost identificat ca o posibilă sursă de finanțare a terorismului și de spălare de bani în cadrul evaluării la nivel supranațional a riscurilor legate de spălarea banilor și finanțarea terorismului, care afectează piața internă.
- (12) Întrucât anumite categorii de bunuri culturale, și anume obiectele arheologice și elementele unor monumente, sunt deosebit de vulnerabile la jafuri și distrugere, este necesar să se prevadă un sistem de control mai riguros înainte ca acestora să li se permită să intre pe teritoriul vamal al Uniunii. Un astfel de sistem ar trebui să impună prezentarea unei licențe de import eliberate de autoritatea competentă dintr-un stat membru înainte de punerea în liberă circulație a bunurilor culturale respective în Uniune sau de plasarea lor sub un regim vamal special, altul decât tranzitul. Persoanele care doresc să obțină o altfel de licență ar trebui să fie în măsură să demonstreze legalitatea exportului din țara în care au fost create sau descoperite bunurile culturale, prin documentele justificative și dovezile corespunzătoare, cum ar fi certificate de export, titluri de proprietate, facturi, contracte de vânzare, documente de asigurare, documente de transport și evaluări ale experților. Pe baza unor cereri complete și corecte, autoritățile competente ale statelor membre ar trebui să decidă asupra eliberării fără întârzieri nejustificate a unei licențe. Toate licențele de import ar trebui să fie stocate într-un sistem electronic.
- (13) O icoană este orice reprezentare a unei personalități religioase sau a unui eveniment religios. Aceasta poate fi produsă pe diverse suporturi și în diverse dimensiuni și poate fi în formă monumentală sau portabilă. În cazurile în care aceasta a făcut parte, de exemplu, din interiorul unei biserici, al unei mănăstiri, al unei capele, fie ca element de sine stătător, fie ca parte a mobilierului arhitectural, de exemplu un iconostas sau un suport pentru icoane, este o parte vitală și inseparabilă a serviciului divin și a vieții liturgice, și ar trebui considerată ca făcând parte integrantă dintr-un monument religios care a fost dezmembrat. Chiar și în cazurile în care nu se cunoaște cărui monument specific i-a aparținut icoana, însă există dovezi că aceasta a făcut parte integrantă dintr-un monument, în special atunci când prezintă semne sau elemente care indică faptul că a făcut parte dintr-un iconostas sau un suport pentru icoane, icoana ar trebui să fie totuși încadrată în categoria „elemente ale unor monumente artistice sau istorice sau ale unor situri arheologice care au fost dezmembrate”, menționate în anexă.
- (14) Ținând seama de natura specifică a bunurilor culturale, rolul autorităților vamale este extrem de important și acestea ar trebui să poată, dacă este necesar, să solicite informații suplimentare de la declarant și să analizeze bunurile culturale procedând la o examinare fizică.
- (15) Pentru categoriile de bunuri culturale pentru importul cărora nu se solicită licență de import, persoanele care doresc să importe astfel de bunuri pe teritoriul vamal al Uniunii ar trebui să depună o declarație prin care să certifice și să își asume responsabilitatea pentru legalitatea exportului din țara terță și să ofere informații suficiente pentru identificarea bunurilor culturale respective de către autoritățile vamale. Pentru a facilita procedura și din motive de securitate juridică, informațiile despre bunurile culturale ar trebui să fie furnizate prin intermediul unui document standardizat. Pentru descrierea bunurilor culturale ar putea fi utilizat standardul Object ID recomandat de UNESCO. Deținătorul bunurilor ar trebui să înregistreze acele detalii într-un sistem electronic pentru a facilita identificarea de către autoritățile vamale, pentru a permite analiza de risc și controale specifice și pentru a asigura trasabilitatea după intrarea bunurilor culturale pe piața internă.
- (16) În contextul sistemului de ghișeu unic al UE pentru vămi, Comisia ar trebui să aibă responsabilitatea de a institui un sistem electronic centralizat pentru transmiterea cererilor de licențe de import și a declarațiilor importatorilor, precum și pentru stocarea informațiilor și pentru schimbul de informații între autoritățile statelor membre, în special în ceea ce privește declarațiile importatorilor și licențele de import.
- (17) Ar trebui să fie posibil ca prelucrarea datelor în temeiul prezentului regulament să includă și datele cu caracter personal și ca astfel de prelucrare să fie efectuată în conformitate cu dreptul Uniunii. Statele membre și Comisia ar trebui să prelucreze date cu caracter personal numai în scopurile prezentului regulament sau în circumstanțe justificate în mod corespunzător, în scopul prevenirii, investigării, depistării sau urmării penale a infracțiunilor sau în scopul executării sancțiunilor penale, inclusiv al protejării împotriva amenințărilor la adresa securității publice și al prevenirii acestora. Orice colectare, divulgare, transmitere, comunicare și orice altă formă de prelucrare

a datelor cu caracter personal în cadrul domeniului de aplicare al prezentului regulament ar trebui să facă obiectul cerințelor Regulamentelor (UE) 2016/679 ⁽⁶⁾ și (UE) 2018/1725 ⁽⁷⁾ ale Parlamentului European și ale Consiliului. Prelucrarea datelor cu caracter personal în sensul prezentului regulament ar trebui să respecte și dreptul la respectarea vieții private și de familie, recunoscut de articolul 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale a Consiliului Europei, precum și dreptul la respectarea vieții private și de familie și dreptul la protecția datelor cu caracter personal, recunoscute de articolul 7 și, respectiv, articolul 8 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

- (18) Bunurile culturale care nu au fost create sau descoperite pe teritoriul vamal al Uniunii, dar care au fost exportate ca bunuri ale Uniunii nu ar trebui să facă obiectul obligației de prezentare a unei licențe de import sau a unei declarații a importatorului atunci când sunt reintroduse pe teritoriul vamal al Uniunii ca mărfuri reintroduse în sensul Regulamentului (UE) nr. 952/2013.
- (19) Admiterea temporară a bunurilor culturale în scopuri educaționale, științifice, de conservare, de restaurare, de expunere, de digitalizare, pentru arta spectacolului, în scopul cercetării efectuate de instituții academice sau cooperării între muzee sau instituții similare nu ar trebui să facă obiectul obligației de prezentare a unei licențe de import sau a unei declarații a importatorului.
- (20) Depozitarea bunurilor culturale din țări afectate de conflicte armate sau de un dezastru natural în scopul exclusiv de a asigura păstrarea lor în condiții de siguranță și conservarea lor de către sau sub supravegherea unei autorități publice nu ar trebui să fie condiționată de prezentarea unei licențe de import sau a unei declarații a importatorului.
- (21) Pentru a facilita prezentarea bunurilor culturale la târguri de artă comerciale, nu ar trebui să fie necesară o licență de import atunci când bunurile culturale se află sub regimul de admitere temporară, în sensul articolului 250 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013, și atunci când în locul licenței de import este furnizată o declarație a importatorului. Cu toate acestea, prezentarea unei licențe de import ar trebui să fie necesară în cazul în care astfel de bunuri culturale urmează să rămână în Uniune după încheierea târgului de artă.
- (22) Pentru a asigura condiții uniforme de punere în aplicare a prezentului regulament, Comisiei ar trebui să i se confere competențe de executare pentru a adopta dispoziții detaliate pentru: bunurile culturale care sunt bunuri reintroduse sau admiterea temporară a bunurilor culturale pe teritoriul vamal al Uniunii și păstrarea în siguranță a acestora, modelele de cereri de licențe de import și de formulare de licență de import, modele de declarații ale importatorilor precum și documentele însoțitoare necesare, și alte norme procedurale privind depunerea și prelucrarea acestora. Comisia ar trebui să i se confere competențe de executare și în ceea ce privește stabilirea modalităților de creare a unui sistem electronic pentru transmiterea cererilor de licențe de import și a declarațiilor importatorilor, pentru stocarea informațiilor și pentru schimbul de informații între statele membre. Respectivele competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁸⁾.
- (23) Pentru a asigura o coordonare eficace și a evita suprapunerea eforturilor atunci când organizează formări, activități de consolidare a capacităților și campanii de sensibilizare, precum și pentru a comanda studii de cercetare relevante și elaborarea de standarde, după caz, Comisia și statele membre ar trebui să coopereze cu organizații și organisme internaționale, cum ar fi UNESCO, INTERPOL, EUROPOL, Organizația Mondială a Vămirilor, Centrul internațional de studiu al conservării și restaurării bunurilor culturale și Consiliul Internațional al Muzeelor (ICOM).
- (24) Ar trebui colectate și transmise electronic între statele membre și Comisie informații relevante privind fluxurile comerciale de bunuri culturale, pentru a sprijini punerea în aplicare eficientă a regulamentului și a oferi o bază pentru viitoarea evaluare a acestuia. Din motive de transparență și de control public, ar trebui publicate cât mai multe informații posibil. Fluxurile comerciale de bunuri culturale nu pot fi monitorizate eficient doar pe baza valorii sau a greutateii lor. Este esențial să se colecteze pe cale electronică informații cu privire la numărul de articole declarate. Întrucât în Nomenclatura combinată nu este specificată nicio unitate suplimentară de măsură pentru bunurile culturale, este necesar să se prevadă obligația declarării numărului de articole.

⁽⁶⁾ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

⁽⁷⁾ Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO L 295, 21.11.2018, p. 39).

⁽⁸⁾ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

- (25) Strategia și planul de acțiune ale UE pentru gestionarea riscurilor vamale urmăresc, printre altele, consolidarea capacităților autorităților vamale de a-și spori viteza de reacție la riscurile în materie de bunuri culturale. Ar trebui utilizat cadrul comun de gestionare a riscurilor prevăzut în Regulamentul (UE) nr. 952/2013, iar informațiile relevante privind riscurile ar trebui să fie comunicate între autoritățile vamale.
- (26) Pentru a beneficia de expertiză din partea organizațiilor și organismelor internaționale care sunt active în domeniul culturii, precum și de experiența lor în ceea ce privește comerțul ilicit cu bunuri culturale, recomandările și orientările emise de aceste organizații și organisme ar trebui luate în considerare în cadrul comun de gestionare a riscurilor atunci când se identifică riscuri legate de bunurile culturale. În special, listele roșii publicate de ICOM ar trebui să servească drept orientări pentru identificarea acelor țări terțe al căror patrimoniu este cel mai expus riscurilor și a bunurilor exportate din aceste țări care ar putea face mai des obiectul comerțului ilicit.
- (27) Este necesar să se organizeze campanii de sensibilizare, destinate cumpărătorilor de bunuri culturale, cu privire la riscurile aferente comerțului ilicit, precum și să se ofere asistență actorilor de pe piață în vederea înțelegerii și a aplicării prezentului regulament. Statele membre ar trebui să implice în diseminarea acestor informații punctele naționale de contact și alte servicii relevante de furnizare de informații.
- (28) Comisia ar trebui să asigure faptul că microîntreprinderile și întreprinderile mici și mijlocii (IMM) beneficiază de o asistență tehnică adecvată și ar trebui să faciliteze furnizarea de informații către acestea, în vederea punerii în aplicare eficiente a prezentului regulament. IMM-urile stabilite în Uniune și care importă bunuri culturale ar trebui, prin urmare, să beneficieze de programele actuale și viitoare ale Uniunii de sprijinire a competitivității întreprinderilor mici și mijlocii.
- (29) În scopul de a încuraja respectarea legislației și de a descuraja eludarea acesteia, statele membre ar trebui să introducă sancțiuni eficace, proporționate și disuasive pentru nerespectarea dispozițiilor prezentului regulament și să le comunice Comisiei. Sancțiunile prevăzute de statele membre pentru încălcarea dispozițiilor prezentului regulament ar trebui să aibă un efect de descurajare echivalent la nivelul întregii Uniuni.
- (30) Statele membre ar trebui să se asigure că autoritățile vamale și autoritățile competente convin asupra unor măsuri în temeiul articolului 198 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013. Detaliile privind măsurile respective ar trebui să facă obiectul dreptului intern.
- (31) Comisia ar trebui să adopte, fără întârziere, normele de punere în aplicare a prezentului regulament, în special pe cele referitoare la formularele electronice standardizate adecvate pentru a fi utilizate în vederea unei cereri de eliberare a unei licențe de import sau pentru pregătirea unei declarații a importatorului, precum și să instituie apoi sistemul electronic în cel mai scurt timp posibil. Aplicarea dispozițiilor referitoare la licențele de import și la declarațiile importatorilor ar trebui să fie amânată în consecință.
- (32) În conformitate cu principiul proporționalității, este necesar și util, pentru realizarea obiectivelor fundamentale ale prezentului regulament, să se stabilească normele referitoare la procedura de introducere, precum și condițiile și procedurile pentru importul bunurilor culturale pe teritoriul vamal al Uniunii. Prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru îndeplinirea obiectivului respectiv, în conformitate cu articolul 5 alineatul (4) din Tratatul privind Uniunea Europeană,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

- (1) Prezentul regulament stabilește condițiile de introducere a bunurilor culturale și condițiile și procedurile de import al bunurilor culturale, în vederea protejării patrimoniului cultural al umanității și a împiedicării comerțului ilicit cu bunuri culturale, în special în cazul în care un astfel de comerț ilicit ar putea contribui la finanțarea terorismului.
- (2) Prezentul regulament nu se aplică bunurilor culturale care fie au fost create, fie au fost descoperite pe teritoriul vamal al Uniunii.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „bunuri culturale” înseamnă orice articol care are importanță pentru arheologie, preistorie, istorie, literatură, artă sau știință, astfel cum este menționat în anexă;

2. „introducerea bunurilor culturale” înseamnă intrarea pe teritoriul vamal al Uniunii a oricăror bunuri culturale care fac obiectul supravegherii vamale sau al controlului vamal pe teritoriul vamal al Uniunii, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 952/2013;
3. „importul bunurilor culturale” înseamnă:
 - (a) punerea în liberă circulație a bunurilor culturale, după cum se prevede la articolul 201 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013; sau
 - (b) includerea bunurilor culturale într-una dintre categoriile următoare de regimuri speciale menționate la articolul 210 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013:
 - (i) depozitare, care cuprinde antrepozitare vamală și zone libere,
 - (ii) utilizare specifică, care cuprinde admiterea temporară și destinația finală,
 - (iii) perfecționare activă;
4. „titularul bunurilor” înseamnă titularul mărfurilor, astfel cum este definit la articolul 5 punctul 34 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013;
5. „autorități competente” înseamnă autoritățile publice desemnate de statele membre pentru a elibera licențe de import.

Articolul 3

Introducerea și importul bunurilor culturale

(1) Este interzisă introducerea bunurilor culturale menționate în partea A din anexă care au fost îndepărtate de pe teritoriul țării în care au fost create sau descoperite, într-un mod care încalcă legile și reglementările din țara respectivă.

Autoritățile vamale și autoritățile competente iau orice măsuri adecvate atunci când există o tentativă de a introduce bunurile culturale menționate la primul paragraf.

(2) Importul bunurilor culturale enumerate în părțile B și C din anexă este permis numai cu condiția furnizării:

- (a) unei licențe de import eliberate în conformitate cu articolul 4 sau
- (b) unei declarații a importatorului depuse în conformitate cu articolul 5.

(3) Licența de import sau declarația importatorului menționată la alineatul (2) din prezentul articol se furnizează autorităților vamale în conformitate cu articolul 163 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013. În cazul în care bunurile culturale sunt plasate sub regimul de zonă liberă, titularul bunurilor furnizează licența de import sau declarația importatorului în momentul prezentării bunurilor, în conformitate cu articolul 245 alineatul (1) literele (a) și (b) din Regulamentul (UE) nr. 952/2013.

(4) Alineatul (2) din prezentul articol nu se aplică:

- (a) bunurilor culturale care sunt mărfuri reintroduse, în sensul articolului 203 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013;
- (b) importului de bunuri culturale în scopul exclusiv de a asigura păstrarea lor în condiții de siguranță de către sau sub supravegherea unei autorități publice, cu intenția de a reintroduce aceste bunuri culturale atunci când situația o permite;
- (c) admiterii temporare, în sensul articolului 250 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013, a bunurilor culturale pe teritoriul vamal al Uniunii în scopuri educaționale, științifice, de conservare, de restaurare, de expunere, de digitalizare, pentru arta spectacolului, în scopul cercetării efectuate de instituții academice sau în scopul cooperării între muzee sau instituții similare.

(5) Nu se solicită licență de import pentru bunurile culturale care au fost plasate sub regimul de admitere temporară, în sensul articolului 250 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013, în cazul în care astfel de bunuri urmează să fie prezentate la târguri de artă comerciale. În aceste cazuri, trebuie furnizată o declarație a importatorului în conformitate cu procedura de la articolul 5 din prezentul regulament.

Cu toate acestea, în cazul în care respectivele bunuri culturale sunt plasate ulterior sub un alt regim vamal menționat la articolul 2 punctul 3 din prezentul regulament, este necesară o licență de import eliberată în conformitate cu articolul 4 din prezentul regulament.

(6) Comisia stabilește, prin intermediul actelor de punere în aplicare, dispozițiile detaliate pentru bunurile culturale care sunt bunuri reintroduse, pentru importul de bunuri culturale în vederea păstrării lor în condiții de siguranță și pentru admiterea temporară a bunurilor culturale, astfel cum se menționează la alineatele (4) și 5 din prezentul articol. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 13 alineatul (2).

(7) Alineatul (2) din prezentul articol nu aduce atingere altor măsuri adoptate de Uniune în conformitate cu articolul 215 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

(8) Atunci când se depune o declarație vamală pentru importul de bunuri culturale enumerate în părțile B și C din anexă, numărul de articole se indică cu ajutorul unității suplimentare, astfel cum figurează în anexă. În cazul în care bunurile culturale sunt plasate sub regimul de zonă liberă, titularul bunurilor trebuie să indice numărul de articole în momentul prezentării bunurilor, în conformitate cu articolul 245 alineatul (1) literele (a) și (b) din Regulamentul (UE) nr. 952/2013.

Articolul 4

Licența de import

(1) Importul bunurilor culturale enumerate în partea B din anexă, altele decât cele prevăzute la articolul 3 alineatele (4) și (5), este condiționat de prezentarea unei licențe de import. Licența de import se eliberează de autoritatea competentă din statul membru în care bunurile culturale sunt plasate pentru prima dată sub unul dintre regimurile vamale menționate la articolul 2 punctul 3.

(2) Licențele de import eliberate de autoritățile competente ale statelor membre în conformitate cu prezentul articol sunt valabile în întreaga Uniune.

(3) O licență de import eliberată în conformitate cu prezentul articol nu poate fi considerată drept o dovadă a provenienței sau a proprietății legale a bunurilor culturale în cauză.

(4) Titularul bunurilor solicită, prin intermediul sistemului electronic menționat la articolul 8, să îi fie eliberată o licență de import de către autoritatea competentă a statului membru menționată la alineatul (1) din prezentul articol. Cererea este însoțită de orice documente justificative și informații care să dovedească faptul că bunurile culturale în cauză au fost exportate din țara în care au fost create sau descoperite, într-un mod conform cu legile și reglementările acestei țări, sau care să dovedească absența unor astfel de legi și reglementări în momentul în care bunurile au fost scoase de pe teritoriul acesteia.

Prin derogare de la primul paragraf, în locul celor menționate în acesta, cererea poate fi însoțită de orice documente justificative și informații care să dovedească faptul că bunurile culturale în cauză au fost exportate într-un mod conform cu legile și reglementările ultimei țări în care s-au aflat pe o perioadă mai mare de cinci ani în alte scopuri decât pentru utilizare temporară, tranzit, reexport sau transbordare, în următoarele cazuri:

(a) țara în care au fost create sau descoperite bunurile culturale nu poate fi stabilită cu precizie; sau

(b) bunurile culturale au fost scoase înainte de 24 aprilie 1972 din țara în care au fost create sau descoperite.

(5) Dovezile referitoare la faptul că bunurile culturale în cauză au fost exportate în conformitate cu alineatul (4) se furnizează sub forma certificatelor de export sau a licențelor de export în cazul în care țara respectivă a stabilit astfel de documente pentru exportul bunurilor culturale la momentul exportului.

(6) Autoritatea competentă verifică dacă cererea este completă. Autoritatea în cauză cere solicitantului, în termen de 21 de zile de la primirea cererii, să prezinte eventuale informații sau documente suplimentare sau care lipsesc.

(7) În termen de 90 de zile de la primirea cererii complete, autoritatea competentă o verifică și decide dacă să elibereze licența de import sau să respingă cererea.

Autoritatea competentă respinge cererea în cazul în care:

- (a) deține informații sau are motive rezonabile să creadă că bunurile culturale au fost îndepărtate de pe teritoriul țării în care au fost create sau descoperite, într-un mod care a încălcat legile și reglementările țării respective;
- (b) nu i-au fost furnizate dovezile prevăzute la alineatul (4);
- (c) deține informații sau are motive rezonabile să creadă că titularul bunurilor nu le-a achiziționat pe căi legale; sau
- (d) a fost informată că sunt în curs de examinare cereri de restituire a bunurilor culturale respective din partea autorităților țării în care au fost create sau descoperite.

(8) În cazul respingerii cererii, decizia administrativă menționată la alineatul (7), împreună cu o expunere de motive și informații privind procedura de contestare, este comunicată solicitantului fără întârziere.

(9) Atunci când depune o cerere de eliberare a unei licențe de import al unor bunuri culturale, licență pentru care i-a fost deja respinsă o cerere, solicitantul informează autoritatea competentă la care depune cererea cu privire la această respingere anterioară.

(10) În cazul în care un stat membru respinge o cerere, această respingere, precum și motivele care au stat la baza ei se comunică celuilalt stat membru și Comisiei prin intermediul sistemului electronic menționat la articolul 8.

(11) Statele membre desemnează fără întârziere autoritățile competente pentru eliberarea licențelor de import în conformitate cu prezentul articol. Statele membre transmit Comisiei datele de contact ale autorităților competente și orice modificări ale acestor date.

Comisia publică datele de contact ale autorităților competente, precum și eventualele modificări ale acestor date, în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, seria C.

(12) Comisia stabilește, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, modelul și formatul cererii de eliberare a licenței de import și indică eventualele documente justificative care să dovedească proveniența legală a bunurilor culturale în cauză, precum și modalitățile procedurale de depunere și prelucrare a unei astfel de cereri. Pentru stabilirea acestor elemente, Comisia depune toate eforturile pentru a asigura aplicarea uniformă de către autoritățile competente a procedurilor de acordare a licențelor de import. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 13 alineatul (2).

Articolul 5

Declarația importatorului

(1) Importul bunurilor culturale enumerate în partea C din anexă necesită prezentarea unei declarații a importatorului pe care titularul bunurilor o înregistrează prin intermediul sistemului electronic menționat la articolul 8.

(2) Declarația importatorului cuprinde:

- (a) o declarație semnată de titularul bunurilor care să ateste că bunurile culturale au fost exportate din țara în care au fost create sau descoperite, într-un mod conform cu legile și reglementările aflate în vigoare în această țară în momentul în care bunurile au fost scoase de pe teritoriul său și
- (b) un document standardizat care descrie bunurile culturale în cauză suficient de detaliat pentru a permite identificarea acestora de către autorități și efectuarea unei analize de risc și a unor controale punctuale.

Prin derogare de la litera (a) din primul paragraf, în locul celor menționate în aceasta, în declarație se poate atesta că bunurile culturale în cauză au fost exportate într-un mod conform cu legile și reglementările ultimei țări în care s-au aflat pe o perioadă mai mare de cinci ani în alte scopuri decât pentru utilizare temporară, tranzit, reexport sau transbordare, în următoarele cazuri:

- (a) țara în care au fost create sau descoperite bunurile culturale nu poate fi stabilită cu precizie sau
- (b) bunurile culturale au fost scoase înainte de 24 aprilie 1972 din țara în care au fost create sau descoperite.

(3) Comisia stabilește, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, modelul standardizat și formatul declarației importatorului precum și modalitățile procedurale pentru depunerea acestora și trebuie să indice eventualele documente justificative care să dovedească proveniența legală a bunurilor culturale în cauză, care ar trebui să se afle în posesia titularului bunurilor, precum și normele de prelucrare a declarației importatorului. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 13 alineatul (2).

Articolul 6

Birourile vamale competente

Statele membre pot limita numărul birourilor vamale care au competența de a trata importul bunurilor culturale care fac obiectul prezentului regulament. În cazul în care aplică o astfel de restricție, statele membre transmit Comisiei datele de contact ale respectivelor birouri vamale și orice modificări ale acestor date.

Comisia publică datele de contact ale birourilor vamale competente, precum și eventualele modificări ale acestor date, în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, seria C.

Articolul 7

Cooperarea administrativă

În scopul punerii în aplicare a prezentului regulament, statele membre asigură cooperarea între autoritățile lor vamale, precum și între acestea și autoritățile competente menționate la articolul 4.

Articolul 8

Utilizarea unui sistem electronic

(1) Stocarea și schimbul de informații între autoritățile statelor membre, în special în ceea ce privește licențele de import și declarațiile importatorilor, se realizează prin intermediul unui sistem electronic centralizat.

În cazul unei avarii temporare a sistemului electronic, pot fi utilizate în mod temporar alte mijloace pentru stocarea și schimbul de informații.

(2) Comisia stabilește, prin intermediul unor acte de punere în aplicare:

(a) modalitățile de punere în funcțiune, operare și întreținere a sistemului electronic, astfel cum sunt menționate la alineatul (1);

(b) modalitățile detaliate de depunere, prelucrare, stocare și schimb de informații între autoritățile statelor membre prin intermediul sistemului electronic sau prin alte mijloace, astfel cum sunt menționate la alineatul (1).

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 13 alineatul (2) până la 28 iunie 2021.

Articolul 9

Instituirea unui sistem electronic

Comisia instituie sistemul electronic menționat la articolul 8. Sistemul electronic intră în funcțiune în termen de cel mult patru ani de la data intrării în vigoare a primului dintre actele de punere în aplicare menționate la articolul 8 alineatul (2).

Articolul 10

Protecția datelor cu caracter personal și perioadele de păstrare a datelor

(1) Autoritățile vamale și autoritățile competente ale statelor membre acționează în calitate de operatori ai datelor cu caracter personal pe care le-au obținut în temeiul articolelor 4, 5 și 8.

(2) Prelucrarea datelor cu caracter personal în baza prezentului regulament are loc numai în scopurile definite la articolul 1 alineatul (1).

(3) Datele cu caracter personal obținute în conformitate cu articolele 4, 5 și 8 sunt accesate numai de către personalul autorizat în mod corespunzător al autorităților și sunt protejate în mod adecvat împotriva accesului sau comunicării neautorizate. Ele nu pot fi divulgate sau comunicate fără autorizarea scrisă expresă din partea autorității care a obținut inițial informațiile. Cu toate acestea, o astfel de autorizație nu este necesară în cazul în care autoritățile sunt obligate să divulge sau să comunice informațiile respective în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare în statul membru în cauză, în special în legătură cu procedurile judiciare.

(4) Autoritățile stochează datele cu caracter personal obținute în temeiul articolelor 4, 5 și 8 pentru o perioadă de 20 de ani de la data la care au fost obținute datele. La expirarea perioadei respective, aceste date cu caracter personal se șterg.

Articolul 11

Sancțiuni

Statele membre stabilesc normele privind sancțiunile aplicabile în cazul încălcării prezentului regulament și iau toate măsurile necesare pentru a garanta punerea în aplicare a acestora. Sancțiunile prevăzute sunt eficace, proporționale și cu efect de descurajare.

Până la 28 decembrie 2020, statele membre notifică Comisiei normele privind sancțiunile aplicabile în cazul introducerii de bunuri culturale într-un mod care încalcă articolul 3 alineatul (1) și măsurile conexe.

Până la 28 iunie 2025, statele membre notifică Comisiei normele privind sancțiunile aplicabile în cazul încălcării prezentului regulament, în special în cazul prezentării de declarații false sau informații false și măsurile conexe.

Statele membre notifică Comisiei, fără întârziere, orice modificare ulterioară care vizează normele respective.

Articolul 12

Cooperarea cu țările terțe

În domeniile care fac obiectul activităților sale și în măsura necesară pentru îndeplinirea sarcinilor sale prevăzute în prezentul regulament, Comisia poate organiza activități de formare și de consolidare a capacităților pentru țările terțe, în cooperare cu statele membre.

Articolul 13

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de comitetul instituit prin articolul 8 din Regulamentul (CE) nr. 116/2009 al Consiliului. Respectivul comitet reprezintă un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 14

Raportare și evaluare

(1) Statele membre furnizează Comisiei informații privind punerea în aplicare a prezentului regulament.

În acest scop, Comisia adresează statelor membre chestionare relevante. Statele membre au la dispoziție șase luni de la primirea chestionarului pentru a comunica Comisiei informațiile solicitate.

(2) În termen de trei ani de la data la care prezentul regulament devine aplicabil în întregime și, ulterior, o dată la cinci ani, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind punerea în aplicare a prezentului regulament. Raportul este pus la dispoziția publicului și include informații statistice relevante atât la nivelul Uniunii, cât și la nivel național, cum ar fi numărul de licențe de import eliberate și de cereri respinse, precum și numărul de declarații ale importatorilor depuse. Acesta cuprinde o analizare a punerii efective în aplicare, inclusiv a impactului asupra operatorilor economici din Uniune, îndeosebi asupra IMM-urilor.

(3) Până la 28 iunie 2020 și, ulterior, la fiecare 12 luni, până când sistemul electronic prevăzut la articolul 9 este instituit, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind progresele înregistrate în ceea ce privește adoptarea actelor de punere în aplicare prevăzute la articolul 8 alineatul (2) și instituirea sistemului electronic prevăzut la articolul 9.

Articolul 15

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

*Articolul 16***Aplicarea**

- (1) Prezentul regulament se aplică de la data intrării sale în vigoare.
- (2) În pofida alineatului (1):
 - (a) articolul 3 alineatul (1) se aplică de la 28 decembrie 2020;
 - (b) articolul 3 alineatele (2)-(5), (7) și (8), articolul 4 alineatele (1)-(10), articolul 5 alineatele (1) și (2) și articolul 8 alineatul (1) se aplică de la data la care sistemul electronic menționat la articolul 8 devine operațional sau cel târziu de la 28 iunie 2025. Comisia publică data la care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la prezentul alineat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, seria C.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 17 aprilie 2019.

Pentru Parlamentul European
Președintele
A. TAJANI

Pentru Consiliu
Președintele
G. CIAMBA

ANEXĂ

Partea A. Bunurile culturale care intră sub incidența articolului 3 alineatul (1)

-
- (a) colecții și specimene rare de zoologie, botanică, mineralogie și anatomie sau obiecte care prezintă un interes paleontologic;
-
- (b) bunuri care au legătură cu istoria, inclusiv istoria științei și tehnicii și istoria militară și socială, precum și cu viața conducătorilor, gânditorilor, savanților și artiștilor și cu evenimente de importanță națională;
-
- (c) obiecte provenite din săpături arheologice (autorizate, dar și clandestine) sau din descoperiri arheologice terestre sau subacvatice;
-
- (d) elemente ale unor monumente artistice sau istorice sau ale unor situri arheologice care au fost dezmembrate ⁽¹⁾;
-
- (e) obiecte de antichitate mai vechi de o sută de ani, precum inscripțiile, monedele și sigiliile gravate;
-
- (f) obiecte de interes etnologic;
-
- (g) obiecte de interes artistic, și anume:
- (i) tablouri, picturi și desene realizate în întregime manual, pe orice suport și din orice material (excluzând desenele industriale și articolele manufacturate decorate manual);
 - (ii) lucrări originale de artă monumentală și de sculptură, din orice material;
 - (iii) gravuri, stampe și litografii originale;
 - (iv) asamblaje și montaje artistice originale, din orice material;
-
- (h) manuscrise rare și incunabule;
-
- (i) cărți, documente și publicații vechi de interes deosebit (istorice, artistice, științifice, literare etc.), izolate sau în colecții;
-
- (j) timbre poștale, timbre fiscale și analoge, izolate sau în colecții;
-
- (k) arhive, inclusiv arhive fonografice, fotografice și cinematografice;
-
- (l) piese de mobilier mai vechi de o sută de ani și instrumente muzicale vechi.
-
- ⁽¹⁾ Icoanele și statuile liturgice, chiar și cele de sine stătătoare, trebuie considerate drept bunuri culturale aparținând acestei categorii.
-

Partea B. Bunurile culturale care intră sub incidența articolului 4

Categoriile de bunuri culturale în conformitate cu partea A	Capitolul, poziția și subpoziția din Nomenclatura combinată (NC)	Pragul minim de vechime	Pragul financiar minim (valoarea în vamă)	Unități suplimentare
(c) obiecte provenite din săpături arheologice (autorizate și clandestine) sau din descoperiri arheologice terestre sau subacvatice;	ex 9705; ex 9706	Peste 250 de ani	Oricare ar fi valoarea	Număr de bucăți (p/st)
(d) elemente ale unor monumente artistice sau istorice sau ale unor situri arheologice care au fost dezmembrate ⁽¹⁾ ;	ex 9705; ex 9706	Peste 250 de ani	Oricare ar fi valoarea	Număr de bucăți (p/st)

⁽¹⁾ Icoanele și statuile liturgice, chiar și cele de sine stătătoare, trebuie considerate drept bunuri culturale aparținând acestei categorii.

Partea C. Bunurile culturale care intră sub incidența articolului 5

Categoriile de bunuri culturale în conformitate cu partea A	Capitolul, poziția și subpoziția din Nomenclatura combinată (NC)	Pragul minim de vechime	Pragul financiar minim (valoarea în vamă)	Unități suplimentare
(a) colecții și specimene rare de zoologie, botanică, mineralogie și anatomie sau obiecte care prezintă un interes paleontologic;	ex 9705	Peste 200 de ani	Cel puțin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăți (p/st)
(b) bunuri care au legătură cu istoria, inclusiv istoria științei și tehnicii și istoria militară și socială, precum și cu viața conducătorilor, gânditorilor, savanților și artiștilor și cu evenimente de importanță națională;	ex 9705	Peste 200 de ani	Cel puțin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăți (p/st)
(e) obiecte de antichitate, precum inscripțiile, monedele și sigiliile gravate;	ex 9706	Peste 200 de ani	Cel puțin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăți (p/st)
(f) obiecte de interes etnologic;	ex 9705	Peste 200 de ani	Cel puțin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăți (p/st)
(g) obiecte de interes artistic, și anume:				
(i) tablouri, picturi și desene realizate în întregime manual, pe orice suport și din orice material (excluzând desenele industriale și articolele manufacturate decorate manual);	ex 9701	Peste 200 de ani	Cel puțin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăți (p/st)

Categorii de bunuri culturale în conformitate cu partea A	Capitolul, poziția și subpoziția din Nomenclatura combinată (NC)	Pragul minim de vechime	Pragul financiar minim (valoarea în vamă)	Unități suplimentare
(ii) lucrări originale de artă monumentală și de sculptură, din orice material;	ex 9703	Peste 200 de ani	Cel puțin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăți (p/st)
(iii) gravuri, stampe și litografii originale;	ex 9702	Peste 200 de ani	Cel puțin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăți (p/st)
(iv) asamblaje și montaje artistice originale, din orice material;	ex 9701	Peste 200 de ani	Cel puțin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăți (p/st)
(h) manuscrise rare și incunabule;	ex 9702; ex 9706	Peste 200 de ani	Cel puțin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăți (p/st)
(i) cărți, documente și publicații vechi de interes deosebit (istorice, artistice, științifice, literare etc.) izolate sau în colecții.	ex 9705; ex 9706	Peste 200 de ani	Cel puțin 18 000 EUR per articol	Număr de bucăți (p/st)